

IKKE OPDRÆTTET TIL KAMP af Kevin Kane (oversat af Marianne Duchwaider)

Ville James Hinks opdrætte en kamp- eller en udstillingshund?

I over 130 år har udstillings Bull Terrieren været genstand for mange anekdoter, historier givet videre fra generation til generation. Ingen historiker har tidligere set på samtidige kilder fra 1860'erne i forbindelse med selve racen eller manden, der var ansvarlig for dens skabelse, James Hinks, født i Birmingham.

Jeg indså, at der var stor forvirring omkring historierne om racen i de tidlige år og besluttede at undersøge sandheden om Bull Terrierens oprindelse ved at benytte samtidige kilder fra 1860'erne, hvor James Hinks skabte sin linie af hunde. Jeg har samlet mine resultater i en bog, kaldet James Hinks Master Craftsman. Nogle af de beviser, jeg afslørede, modsiger racens "traditionelle historie". Anekdoter eller historier fra fortiden, som kun har ringe kildemateriale til at understøtte dem, vil have os til at tro, at James Hinks skabte Bull Terrieren til hundekamp. En nutidig forfatterinde påstår faktisk i sin bog, at Hinks ikke var interesseret i udstillingshunde. Hvis dette var tilfældet, hvorfor udstillede han så sine Bull Terriers 82 gange over en periode på 8 år (se appendiks i James Hinks Master Craftsman)? Det er et gennemsnit på 10 udstillinger om året. James Hinks var meget interesseret i hunde udstillinger og i at udstille sine Bull Terriers. Han udstillede 17 forskellige racer (se appendiks i Pity Me).

Racens historikere har i høj grad baseret deres arbejde på anekdoter som kildemateriale. Dette er den svageste form for bevis, idet det baseres på fortælling – en person, der videregiver beviset mundtligt til en anden. Under sådanne omstændigheder forandres historierne væsentligt med tiden.

Den mest kendte anekdote drejer sig om Hinks Puss's påståede kamp med en anden hund, som var ejet af Tupper, i 1862. Rawden Lee, redaktør af The Field, nedfældede historien i 1896. Den lyder som følgende:

'Nogle af de "old doggy" mænd sagde, at den nye race var blød og ikke kunne kæmpe. 'Kan de ikke' sagde Hinks, da han talte med en masse af sin London venner på Holborn udstillingen i maj 1862. 'Det tror jeg, de kan'. 'Så lad os arrangere en kamp', sagde en af "den gamle London skole". Hinks gik velvilligt med til hundekampen og satsede 5 pund og en kasse champagne på sin tæve, Puss – den dag var hun blevet nr. 1 i sin klasse - mod en kort snudet blandingshund af tilsvarende vægt.

Kampen blev kæmpet på Bill Tupper's velkendte samlingssted i Long Acre. Puss brugte en halv time på at dræbe sin modstander, og så lidt berørt af mødet var hun, at hun dukkede op på udstillingen den næste morgen, med kun få mærker på kinder og snude, som de eneste tegn på den beslutsomme kamp i hvilken, hun havde været hovedkraften i løbet af aftenen. Da meldinger om dette blev udspreddt, selvom historien generelt ikke blev troet, blev den langsnudede hunds popularitet etableret.'

Historien blev nedskrevet 34 år efter den påståede episode skulle have fundet sted. I 1920'erne blev historien ændret til, at Puss havde kæmpet mod en han, ikke en tæve, og at hunden nu vejede 20 lbs, 1½ gange Puss's egen vægt. Sådanne påstande er uhyrlige. Jeg har undersøgt samtidige kilder og har fundet et antal ukorrektheder i denne historie, som må kaste tvivl om, hvorvidt denne hundekamp har foregået.

IKKE OPDRÆTTET TIL KAMP

af Kevin Kane (oversat af Marianne Duchwaider)

For det første, skulle hundekampen angiveligt have foregået på Bill Tuppers velkendte mødested på Long Acre. Vej oversigten for 1862 viser, at Bill Tupper ikke ejede nogen ejendom på Long Acre, men han ejede The Greyhound Public House på Webber Row, Southwark, et godt stykke væk fra udstillingen i Holborn og fra Long Acre.

For det andet, var Long Acre en meget prestigefyldt besiddelse, som omfattede bygninger som Royal Italian Opera House, The Theatre Royal Drury Lane, The Floral Hall, The Queen's Theatre og selvfølgelig, Covent Garden. Dette var et middelklasse område, og desuden fortæller Stonehenge (John Henry Walsh), den største kynologiske historiker fra 1860'erne, at hundekampe ikke længere fandt sted i centrum af de store byer. En hundekamp på sådant et prestigefyldt sted ville ikke kunne foregå ubemærket af politikorpset, som i følge Stonehenge var meget beslutsomme i deres forsøg på at eliminere sådanne ulovlige aktiviteter.

For det tredje påstår Rawden Lee, at Hinks fjernede Puss fra udstillingen og bragte hende til hundekampen. Det er med stor sikkerhed umuligt, da hundeudstillinger i 1862 foregik via "private judging": Hundes ejer var tvunget til at aflevere hunden på udstillingen og forlade den. En "Keeper" udstillede derefter hunden. Ejeren kunne ikke fjerne hunden, før bedømmelserne og publikums beskuelse af hunden var overstået, og det tog flere dage.

For det fjerde påstår Rawden Lee, at Puss vandt sin kamp og kun havde få mærker på sit hoved, som vidnede om kampen. Melville, den berømte hunde maler, tegnede en skitse af Puss under udstillingen i Holborn i 1862, dog påpegede/illustrerede han ikke sår på hendes hoved. Ville han ikke have anmeldt disse sår, eller næret mistanke til dem? Ville middelklasse tilskuerne på udstillingen ikke have kommenteret friske sår og anmeldt dem? Ville udstillingsledelsen have tolereret udstilling af et dyr, som tydeligt, for nyligt, have været involveret i en hundekamp? Rawden Lee udtaler, at historien om hundekampen generelt ikke blev troet. Årsagen til dette er, at historien ikke er sand. Den kan ikke være sand, da den indeholder for mange faktiske upræcisheder.

I James Hinks Master Craftsman har jeg medtaget detaljer om Holborn udstillingen. Kernen i striden mellem Hinks og Topper drejede sig om Bulldogs og ikke om Bull Terriers. Hinks hvide Bulldog vandt 1. pris med Tuppers som nummer 2. Presserapporter fra udstillingen antyder, at dommerne var partiske, da de placerede Hinks hvide Bulldog over Tuppers. Desuden annoncerede en kro ejer Tuppers Bulldog som vinder af Holborn udstillingen i 1862, for at vise sin utilfredshed med dommernes beslutning. Melville tegnede også Hinks hvide Bulldog på Holborn udstillingen i 1862 og illustrerede den som let bygget med antydning af Whippet krop. En kritiker antydede, at Hinks fremviste hund ikke en gang var en ægte Bulldog. Tuppers uenighed med James Hinks drejede sig om Bulldogs og ikke om Bull Terriers, som Rawden Lee antydede. Andre race historikere har bygget deres arbejde på Rawden Lees beretning om kampen mellem Hinks Puss og Tuppers hund. Men denne beretning er ukorrekt. Rawden Lee tog fejl af den hvide Bull Terrier, Hinks Puss, og Hinks hvide Bulldog tæve.

James Hinks II skrev en artikel i det amerikanske blad 'Dogdom' i 1930'erne, her påpegede han, at hans far avlede Dalmatiner ind i Bull Terrieren. I mine to bøger, Pity Me og James Hinks Master Craftsman, nævner jeg pågældende Dalmatinere, som Hinks må have benyttet, ved navn. Hvorfor skulle James Hinks avle Dalmatinere ind i sin linie af Bull Terriers, hvis han ønskede, at de skulle være kamphunde? Dalmatineren ville forringe racens kamp egenskaber. Desuden ønskede Hinks at skabe en helt hvid hund. Ved at avle med det formål at skabe en hvid hund, ville Hinks meget hurtigt miste kamp evnerne. Kamphunde opdrættere avlede for at opnå kampberedthed, ikke farve. Beviserne, som jeg præsenterer i denne artikel og i James Hinks Master Craftsman, godtgør, at Hinks ikke ville skabe en kamphund, men at han faktisk ville skabe en modehund.

IKKE OPDRÆTTET TIL KAMP af Kevin Kane (oversat af Marianne Duchwaider)

I 1864 blev der i The Field, en "Gentleman's" avis, trykt en beskrivelse af James Hinks første avlshan, Madman. Avisens redaktør var John Henry Walsh, alias Stonehenge, den største kynologiske historiker på sin tid. Beskrivelse stammer fra Cremorne udstillingen, der blev afholdt i april 1864, og lyder som følger:

Rapport om Bull Terriers på Cremorne udstillingen 1864.

*'Mange af Bull Terrierne, især den større type var særdeles gode, og vinderen, Madman, en velformet, aktiv, og lang hund, som man måtte synes om. **Det selvom den ikke er opdrættet til forretning.***

Den forretning, der henvises til her, er hundekamp. Som redaktør af en avis, ville Stonehenge aldrig have tilladt sin journalist at henvise til Hinks Madman, som ikke værende opdrættet til forretning, hvis han ikke mente, det var sandt. Her er et stærkt uigendriveligt bevis fra 1860'erne for, at da Hinks skabte Bull Terrieren, blev hans linie ikke opdrættet til hundekamp. Desuden må vi medtage i overvejelserne, at Hinks udstillede sine Bull Terriers i perioden fra 1862 til 1869 i alt 82 gange. Ville en eller anden velmenende tilskuer ikke have rapporteret tydelige skader fra hundekampe? Ville pressen ikke have kommenteret tydelige skader fra hundekampe? I tilfælde af at nogle tvivler på, at sådanne kommentarer ville være blevet gjort, lad mig citere 3 eksempler:

For det første skrev Stonehenge afsløring om hundekampe i Midlands i England i 1860'erne. Han nævnte ikke James Hinks, selv om han netop refererede til andre, som var involverede i hundekamp. Stonehenge navngav steder, hvor hundekamp fandt sted, men han nævnte ikke James Hinks kro. Modsat folkelig opfattelse udtalte Stonehenge, at der ikke fandt hundekampe sted i Birmingham, og at centrum for hundekampe faktisk var Walsall. I hans beretning om hundekampe, udtalte Stonehenge, at kamphundeejere påstod, at skader på hundene var opstået på grund af uoverensstemmelser med andre hunde i kennelen, men han tilbageviste dette og anklagede dem for at organisere hundekampe. Stonehenge ville ikke have accepteret undskyldningen om slagsmål i kennelen som forklaring på sår fremvist af Hinks Bull Terriers på udstillingerne.

For det andet dømte Sir Edwin Landseer, en berømt kunstner, Bull Terriers på Islington udstillingen i 1862. Han protesterede på det kraftigste mod kuperede ører. Det er svært at forestille sig, at Landseer ville betegne ørekupering som en grusom gerning, og derefter ignorere frygtelige skader påført ved organiserede hundekampe. Ørekuperingen på udstillingshunde var desuden anderledes en den korte kupering brugt til kamphunde. Udstillingskuperingen var en lang kupering som vist på Hinks Madman på side 28 i Pity Me og på Hinks Tarquin på side 51 i Pity Me. Sådanne lange kuperede ører ville være en gave fra gud til modstanderen i en hundekamp. James Hinks udstillede sine Bull Terriers så ofte, at havde de været involveret i hundekampe, ville de have vist tegn på kamp. Landseer gjorde ingen kommentarer om sådanne skader, men han udtalte, at ørekupering var grusomt.

Derudover skrev The Illustrated London News, at de var glade for, at Landseer kommenterede den grusomme praksis med at kupere ører. Hvis Hinks havde brugt sine Bull Terriers til hundekampe, ville The Illustrated London News helt sikkert have kommenteret de tydelige tegn på kamp.

IKKE OPDRÆTTET TIL KAMP

af Kevin Kane (oversat af Marianne Duchwaider)

Endeligt indeholdt aviserne I 1860'erne og 1870'erne mange artikler af en herre, som brugte aliaset 'Bull Terrier'. Denne herre kritiserede praksissen med at ørekupere. Hvis udstillings Bull Terrierne havde været brugt til hundekampe, ville han så ikke have kommenteret de åbenlyse skader? 'Bull Terrier', Sir Edwin Landseer og The Illustrated London News, kritiserede alle ørekupering, som på den tid stadig var lovlig og ikke blev forbudt før 1895 (page 81 Pity Me), dog skulle de have ignoreret skader tilvejebragt ved hundekampe, hvis vi skal tro på, at James Hinks brugte sine Bull Terriers til hundekampe.

En af James Hinks London venner var Mr. McDonald, ejer af The Caledonian Scotch Stores i Long Acre. Denne herre var udstillingsleder for 2 division af hunde på udstillingen i The Agricultural Hall i Islington i maj 1863. McDonald inviterede også James Hinks som dommer til en hundeudstilling i The Caledonian Scotch Stores den 1. juni 1862.

Mr. McDonald var en højt respekteret herre blandt Londons middelklasse. Han var udstillingsleder på store hundeudstillinger. Ville sådan en mand ønske at blive forbundet med James Hinks, hvis denne havde været involveret i illegale hundekampe? Selvfølgelig ikke! McDonald's rygte ville være blevet plettet for altid, hvis han havde haft omgang med folk, der var involveret i hundekampe.

James Hinks havde stor succes med sin linie af Bull Terriers. Han dominerede udstillingsringen i hele England i 1860'erne. For at blive så succesfuld måtte hans hunde opnå dommernes anerkendelse på hundeudstillingerne. Disse dommere blev valgt blandt aristokrater og notarer. De dømte hele divisioner af hunde, ikke kun 1 eller 2 racer. Sådanne personer ville ikke have tolereret udstilling af hunde, som var involveret i hundekampe, og de ville helt sikkert ikke have tildelt dem 1. priser.

James Hinks havde helt sikkert en skælmsk karakter, men kan ikke have benyttet sin linie af hvide Bull Terriers til hundekampe. Beviserne, som er fremført i denne artikel, er afgørende.

James Hinks var en entreprenør, som udviklede Bull Terrieren som modehund til den nye middelklasse, der deltog i prestigefyldte hundeudstillinger og som ønskede en hund med antydning af fortiden, men som ikke var "plettet" af kamp scene selv.